

dovaarders-bestemming?

Naar het Deense Wad

Begin augustus van 2024 zeilden we in dagtochten van Lauwersoog, via Borkum, Helgoland en Hörnum (Sylt) naar Esbjerg. We liepen daar binnen, kort voor een zware onweersbui. Net op tijd! De volgende dag verkenden we de stad. Verhalen dat Esbjerg een grauwe industriestad is, bleken gebaseerd op ervaringen van lang geleden. Er is enorm in de stad geïnvesteerd. Er zijn lange, autoluwe winkelstraten en de terrassen zitten gezellig vol. 's Avonds keken we aan de noordkant van de stad aan de waterkant uit over de Ho Bugt. Deze diepe baai is het noordelijkste stukje van de Waddenzee, en in feite de monding van de rivier de Varde. Ook bij Esbjerg stroomt een waterloop ongehinderd het Wad op, niet gedwongen door sluis of gemaal. Bijzonder is ook dat de kust van de Ho Bugt uit duinen bestaat, bij mijn weten het enige stukje kust langs de hele Waddenzee zonder dijk. Die schoonheid maakte nog nieuwsgieriger naar de Deense eilanden.

"Vroeger lag Sønderho aan zee"

De volgende dag zeilden we van Esbjerg naar Nordby op Fanø, afstand ongeveer de helft van Lauwersoog-Schier. Fanø is het hele jaar door levendig, want er wonen veel mensen die in Esbjerg werken. De veerboten varen dan ook af en aan. In het haventje van Nordby lazen we over Sønderho, een dorp op de zuidpunt van Fanø, met een bijzonder verhaal. Vroeger lag Sønderho aan zee, er liep een flinke geul tussen het eiland en

de tegenovergelegen wadplaat. Maar vanaf de jaren 80 begon de geul te verzanden en in de daaropvolgende decennia raakte de plaat begroeid en veranderde in een kwelder. Het dorp was niet meer over het water te bereiken. Tot een paar enthousiaste dorpelingen in 2017 op het idee kwamen om de verzande geul uit te baggeren, zodat er misschien wel weer boten zouden kunnen komen. Een ambitieus plan, maar wat in Holwerd niet lukte, lukte hier wel! De oude geul werd weer bevaarbaar. Bij voldoende water en niet al te veel diepgang natuurlijk. Vanuit het noorden zou je er moeten kunnen komen, want de veel kortere weg naar het zeegat in het zuiden bleef verzanden. We lazen dat de toegang een paar mijl door de kwelder slingert, om uiteindelijk bij een steiger bij het dorp uit te komen. Dat moesten we meemaken!

Expeditie Sønderho

De volgende dag verlieten we Nordby om via het Wad naar Sønderho te zeilen. Die route is het kortst, én betond. Onderweg was er slechts één hindernis: ongeveer ter hoogte van het wantij lopen hoogspanningskabels van het vasteland naar Fanø en de doorvaarthoogte zou ongeveer 14 meter zijn. Maar of dat ook echt zo was wisten we niet zeker. De kaart (bijgewerkt, maar summier qua informatie) vermeldde het niet, de verkeerspost van Esbjerg wilde er niks anders over zeggen dan "This is not our job" en "I wouldn't do it" en ChatGPT dacht zelfs dat er daar helemaal geen hoogspanningsmasten stonden! Hoe hoog we zelf waren met onze nieuwe boot wisten wij ook niet exact, dus we hebben het risico niet genomen en zijn omgekeerd. Terug om de noord van Fanø via de Noordzee naar het zuiden. Een

BE
RICH
TEN

Najaar
2025

Jaargang 34 nr 118

5

